

Arrest

nr. 279 877 van 8 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 mei 2022 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 30 april 2021, onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.04.2021 werd ingediend door :

A., M. (geen R.R.)
Geboren te Midar op X
Nationaliteit: Marokko
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 06.02.2003 een visumaanvraag kort verblijf indiende, bij de Belgische vertegenwoordiging te Marokko. Deze visumaanvraag werd goedgekeurd op 07.05.2003 en betrokkene betrad op 27.08.2003 Schengen. Betrokkene koos er voor de termijn van zijn visum niet te respecteren en verblijft sinds 10.11.2003 (zijn visum was geldig tot 09.11.2003) illegaal op het Belgische grondgebied. Op 23.09.2009 dient betrokkene een eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 08.09.2010 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 27.10.2010. Op 06.11.2012 dient hij een tweede aanvraag 9bis, die eveneens negatief wordt afgesloten, met name op 28.01.2013. Deze beslissing ging eveneens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25.04.2013.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen wettelijk verblijf heeft of had in een ander land van waaruit hij de aanvraag zou kunnen indienen. Echter, betrokkene dient de aanvraag in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post te Marokko. Het feit dat hij geen wettelijk verblijf heeft in een ander land kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar hij de aanvraag dient in te dienen in zijn land van herkomst, Marokko.

Betrokkene beroept zich op het feit dat dat hij volledig vervreemd zou zijn van de samenleving in zijn land van herkomst zodat een terugkeer onmenselijk zou zijn. Hij wijst erop dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn geboorteland. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij dermate vervreemd is van het land waar hij geboren en getogen is dat een tijdelijke terugkeer een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde privéleven gelet op zijn diverse sociale contacten en zijn gezinsleven alhier opgebouwd met vrienden en burens. Het centrum van zijn economische en sociale belangen zou zich in België bevinden. Betrokkene benadrukt dat hij na achttien jaar verblijf sterke sociale banden zou hebben met het Rijk. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin

of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aan toont dat er familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt. Betrokkene toont dan ook niet aan dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn veiligheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar zijn medische problematiek. Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: verschillende ziekenhuisfacturen en laboratoriumonderzoeken dd. 31.10.2018, 04.12.2018, 30.11.2018, 31.10.2018, 31.01.2019, 31.12.2014; enkele verzamelgetuigschriften voor verstrekte medische hulp dd. 12.02.2015, 28.11.2014, 28.11.201430.11.2018, een ontslag-/opvolgsblad slaaponderzoek, verschillende afspraakbevestigingen in het ZNA (in de periode 2016, 2017 en 2018), twee aanvragen voor laboratoriumonderzoek, een verslag dd. 04.10.2017 van Dr. D. en een verslag dd. 15.10.2014 van Dr. V. . Echter, uit deze voorgelegde attesten blijkt niet dat er sprake is van medische elementen die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken. Allereerst merken we op dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt aan welke aandoening mijnheer zou leiden en welke behandeling hij hiertoe zou volgen. Verder merken we op dat betrokkene geen recente stukken voorlegt maar zich beperkt tot het voorleggen van stukken die dateren van de periode tussen 2014 en begin 2019. Betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren met recente bewijsstukken. Tenslotte wijzen we er op dat uit de

voorgelegde stukken niet blijkt dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 6 en 7 van het ECOSOC verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Echter, we merken op dat huidige beslissing hem de mogelijkheid tot tewerkstelling in België niet ontzegt. Indien betrokkene hier tewerkgesteld wenst te worden, dient hij de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Huidige beslissing staat evenmin een tewerkstelling elders in de weg, betrokkene wordt aldus niet verhinderd elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Bovendien kan betrokkene een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis. IOM beschikt ook over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken en dat dit fonds ontworpen is om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich dienstig op de aangehaalde bepalingen kan beroepen (RVV, arrest nr 247998 van 22 januari 2021).

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij geen plaats zou hebben om zijn hebben en houden achter te laten. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen plaats zou hebben voor zijn hebben en houden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op pandemie van COVID-19 als buitengewone omstandigheid. Hij wijst erop dat hij een reëel risico zou lopen het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling gelet op de uitbraak van de corona-pandemie. Betrokkene zou vrezen voor zijn leven en fysieke integriteit. Hij wijst er verder op dat de medische zorgen en ziekenhuizen in Marokko zeer beperkt zouden zijn. Vooralsnog moet de coronapandemie worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020).

Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat er dit moment gereisd kan worden van België naar Marokko, mits een negatieve PCR-test en een geldig vaccinatiepaspoort. We wijzen er verder op dat niet blijkt dat hij in Marokko een hoger risico lopen op besmetting dan in België. Bovendien, indien verzoekende partij in Marokko besmet zou geraken, dan nog blijkt niet dat hij tot een risicogroep behoort noch blijkt dat hij in Marokko verstoken zal blijven van de benodigde medische zorgen (RVV, arrest nr 245440 van 4 december 2020). Betrokkene toont niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. De verzoekende partij maakt niet met een begin van bewijs aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Marokko, concrete problemen zou ondervinden, noch dat dit een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in de praktijk gedoogd werd in België. Echter, er dient opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens zijn eigen verklaringen verblijft hij in België sinds 2003 waarbij hij echter de termijn van zijn visum niet gerespecteerd heeft en er bewust voor gekozen heeft om zich te nestelen in illegaal verblijf. Pas op 23.09.2009 dient hij een eerste aanvraag 9bis in, meer dan vijf jaar na zijn beweerde binnenkomst. Tenslotte wijzen we er op dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Betrokkene betekende reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 27.10.2010 en 25.04.2013, maar betrokkene verkoos telkens om geen gevolg te geven aan dit bevel. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat bij een terugkeer zijn leven dat hij in België heeft opgebouwd teniet gedaan zouden worden en dat al zijn inspanningen tot inburgering verloren zouden gaan. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 9.10.2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene alle wetten zou eerbiedigen en nooit in aanraking gekomen zou zijn met het gerecht en dus geen gevaar betekent voor de veiligheid en de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is

voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021). Het feit dat verzoeker lange tijd op illegale wijze in België verblijft en zich intussen integreert, is uitsluitend aan zijn eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking worden genomen (cfr. RvS 7 oktober 2003, nr. 123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554; RVV 18 januari 2022, nr. 266913).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al 18 jaar in België zou verblijven, dat hij permanent gevestigd zou zijn op het grondgebied, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat er sprake zou zijn van uitzonderlijke banden met België, dat hij hier zou beschikken over voldoende huisvesting, dat al zijn sociale bindingen in het Rijk gevestigd zouden zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij meteen aan de slag zou kunnen, dat hij zich volledig geïntegreerd zou hebben, dat hij België als zijn eigen land zou beschouwen, dat hij zich de Belgische gewoonten eigen gemaakt zou hebben, dat hij de Belgische wettelijke normen en waarden zou respecteren, dat hij veel inspanningen tot integratie gedaan zou hebben, dat hij sociaal verankerd zou zijn in België, dat hij zich zou willen inzetten om verder deel uit te maken van de Belgische samenleving, dat hij deelgenomen zou hebben aan Nederlandse taallessen, dat hij de Nederlandse taal aangeleerd zou hebben, dat hij tal van contacten zou hebben met Belgen en vreemdelingen met legaal verblijf, dat hij bij al deze mensen goed aangeschreven zou staan, dat hij gekend zou zijn als een sociale, sympathieke en behulpzame man die zich goed gedraagt en zich volledig inzet voor de samenleving, dat hij jaren gespendeerd zou hebben om zijn taal te verbeteren en zijn inburgering te optimaliseren, dat hij op heden een onmiskenbare kennis van het Nederlands zou hebben, dat hij niet afhankelijk van anderen zou willen zijn, dat hij er van zou dromen om op volwaardige wijze deel uit te maken van de Belgische samenleving, dat hij over de kwalificaties en competenties zou beschikken die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, dat hij bereid zou zijn een knelpuntberoep uit te oefenen, dat hij zijn huurovereenkomst voorlegt evenals drie arbeidsovereenkomsten, een werkbelofte, een waarborgattest medische hulp OCMW, een attest van gekendheid bij Bond Zonder Naam, een fitnessabonnement, een overzicht patiëntencontacten in het UZA, een verklaring van gekendheid bij twee apothekers, een overzicht van ereloonnota's van de tandarts, een verklaring van doktersafpraak in 2003, een verklaring van gekendheid door een drogist, een verklaring van zijn tandarts en bewijzen van deelname aan Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Op dezelfde datum werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: A., M.
geboortedatum: 12.08.1974
geboorteplaats: Midar
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de materiële en formele motiveringsplicht;

- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

a) Theoretische beschouwing

7. -

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

b) Concrete toepassing

8. -

Verzoeker benadrukt dat de weigeringsbeslissing ten onrechte stelt dat de elementen die verzoeker heeft aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen.

Nochtans zijn de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft voorgelegd wel degelijk buitengewone omstandigheden die met zich meebrengen dat hij er zich op kan beroepen en in de gegeven omstandigheden zijn aanvraag in België kan indienen.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Bijgevolg dient er een onderscheid te worden gemaakt tussen het inroepen van hetzij “geen buitengewone omstandigheden”, hetzij “geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden”.

In casu heeft verzoeker op een afdoende manier bewezen dat een aanvraag in het land van herkomst, met inbegrip van alle omstandigheden, een buitengewone inspanning zou vereisen, minstens bijzonder moeilijk is voor verzoeker om zich terug te begeven naar zijn herkomstland.

9.-

Vooreerst stelt verwerende partij ten onrechte in de weigeringsbeslissing het volgende:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. "

In casu is verzoeker vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Verwerende partij heeft eveneens het volgende gesteld:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat dat hij volledig vervreemd zou zijn van de samenleving in zijn land van herkomst zodat een terugkeer onmenselijk zou zijn. Hij wijst erop dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn geboorteland. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. "

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij zich steunt op hypothesen en veronderstelling daar waar zij stelt dat het onwaarschijnlijk zou lijken dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst... Dergelijke motieven zijn foutief en kunnen de beslissing geenszins dragen. Het feit dat verwerende partij zich steunt op hypothesen, maakt op zich reeds een schending uit van de motiveringsplicht in haar hoofde. Minstens kon zij tijdens het onderzoek de vraag stellen aan verzoeker of hij al dan niet familie, dan wel vrienden heeft in Marokko alwaar hij terecht zou kunnen.. Dit heeft verwerende partij echter in casu niet gedaan...

Verder verwijst verwerende partij in haar bestreden beslissing dat verzoeker ruim 29 jaar in Marokko heeft verbleven en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins zouden kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst, quod certa non. Verwerende partij gaat hiermee echter zeer kort door de bocht.

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing zelf eveneens aangeeft en alleszins niet betwist dat verzoeker meer dan 18 jaar in België verblijft, vergeet zij en beseft zij aldus niet dat deze 18 jaren, thans 19 jaren, zwaarder doorwegen in verhouding met het 29 jarig verblijf van verzoeker in het land van herkomst. Te meer, het netwerk en de sociale banden van verzoeker zich in het Rijk bevinden en geenszins in het land van herkomst. Er kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij na 19 jaren te zijn weggeweest, alsnog banden/contacten/netwerk heeft in het land van herkomst nu hij zijn leven alhier heeft gebouwd.

De laatste 19 jaren in België wegen absoluut zwaarder door dan de 29 jaren verblijf in het land van herkomst, nu het ook 19 jaar geleden is dat hij nog enig band zou hebben gehad met Marokko... Dergelijke stelling van verwerende partij is dan ook niet ernstig. Enige proportionaliteitstoets is niet te vinden in de motieven van verwerende partij. Minstens diende verwerende partij een belangenafweging in die zin te doen, hetgeen in casu niet is gebeurd, waardoor de beslissing bijgevolg gebrekkig werd gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

10-

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat het langdurig verblijf in België noch de integratie als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden zijn 'omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Het is op die grondslag dat de buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden. De bestreden beslissing doet dit niet.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2022 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Marokko, kan indienen.

Zo stelde verwerende partij:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in de praktijk gedoogd werd in België. Echter, er dient opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens zijn eigen verklaringen verblijft hij in België sinds 2003 waarbij hij echter de termijn van zijn visum niet gerespecteerd heeft en er bewust voor gekozen heeft om zich te nestelen in illegaal verblijf. Pas op 23.09.2009 dient hij een eerste aanvraag 9bis in, meer dan vijf jaar na zijn beweerde binnenkomst. Tenslotte wijzen we er op dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Betrokkene betekende reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 27.10.2010 en 25.04.2013, maar betrokkene verkoos telkens om geen gevolg te geven aan dit bevel. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Blijkbaar vergeet verwerende partij dat het artikel 9bis Vw. net in het leven geroepen werd voor onder andere diegene die verschillende jaren in de illegaliteit hebben verbleven en hun verblijf net op basis van het voormeld artikel wensen te regulariseren...

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vw. om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

Meer nog, uit het feit dat verzoeker verschillende pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk net te regulariseren en hij de bevelen om het grondgebied niet kon uitvoeren, blijkt immers dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om terug te keren en zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Er kan thans niet ernstig gesteld worden dat het feit dat verzoeker ondertussen 19 jaar lang verwijderd is van zijn land van herkomst, waar de aanvraag zou dienen te geschieden in geval van onontvankelijkheid, niet zou worden aanvaard.

Gezien het tijdsverloop diende minstens aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De reële actuele situatie van verzoeker diende beoordeeld te worden door verwerende partij, rekening houdend met de specifieke omstandigheden..

In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelwijze in België;

Het gaat er om dat verzoeker zeer lange tijd in België is, thans 19jaar, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

11. -

Verzoeker heeft naast zijn lang verblijf ook zijn goede integratie aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt onterecht het volgende gesteld:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al 18 jaar in België zou verblijven, dat hij permanent gevestigd zou zijn op het grondgebied, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering dat er sprake zou zijn van uitzonderlijke banden met België, dat hij hier zou beschikken over voldoende huisvesting, dat al zijn sociale bindingen in het Rijk gevestigd zouden zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij meteen aan de slag zou kunnen, dat hij zich volledig geïntegreerd zou hebben, dat hij België als zijn eigen land zou beschouwen, dat hij zich de Belgische gewoonten eigen gemaakt zou hebben, dat hij de Belgische wettelijke normen en waarden zou respecteren, dat hij veel inspanningen tot integratie gedaan zou hebben, dat hij sociaal verankerd zou zijn in België, dat hij zich zou willen inzetten om verder deel uit te maken van de Belgische samenleving, dat hij deelgenomen zou hebben aan Nederlandse taallessen, dat hij de Nederlandse taal aangeleerd zou hebben, dat hij tal van contacten zou hebben met Belgen en vreemdelingen met legaal verblijf, dat hij bij al deze mensen goed aangeschreven zou staan, dat hij gekend zou zijn als een sociale, sympathieke en behulpzame man die zich goed gedraagt en zich volledig inzet voor de samenleving, dat hij jaren gespendeerd zou hebben om zijn taal te verbeteren en zijn inburgering te optimaliseren, dat hij op heden een onmiskenbare kennis van het Nederlands zou hebben, dat hij niet afhankelijk van anderen zou willen zijn, dat hij er van zou dromen om op volwaardige wijze deel uit te maken van de Belgische samenleving, dat hij over de kwalificaties en competenties zou beschikken die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, dat hij bereid zou zijn een knelpuntberoep uit te oefenen, dat hij zijn huurovereenkomst voorlegt evenals drie arbeidsovereenkomsten, een werkbelofte, een waarborgattest medische hulp OCMW, een attest van gekendheid bij Bond Zonder Naam, een fitnessabonnement, een overzicht patiëntencontacten in het UZA, een verklaring van gekendheid bij twee apothekers, een overzicht van ereloonnota's van de tandarts, een verklaring van doktersafpraak in 2003, een verklaring van gekendheid door een drogist, een verklaring van zijn tandarts en bewijzen van deelname aan Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden

Verzoeker betwist dat alle aangehaalde elementen in zijn geheel niet zouden kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden door verwerende partij.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

- *Eventuele tewerkstelling als belangrijk element bij de buitengewone omstandigheden*
- *De banden met Marokko: De bestreden beslissing verwacht blijkbaar dat verzoeker hiervoor een negatief bewijs zou leveren; dit is de facto onmogelijk. Verzoeker is hier overigens niet over gehoord. De afweging van een beslissing tot een aanvraag machtiging tot verblijf over de periode van verblijf in het land van herkomst weegt niet op tegen de periode van het verblijf in België. In casu gebeurt dat niet, terwijl de verhouding bij die afweging in het voordeel van verzoeker had moeten geschieden. Hij heeft tot op vandaag zijn ganse volwassen leven in België doorgemaakt. Deze factor wordt bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet in overweging genomen.*

De bestreden beslissing werd dan ook niet afdoende gemotiveerd.

12. -

Verzoekende partij diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen, economische redenen (werkbelfte), alsook op basis van de duurzame lokale verankering.

Dat verzoeker niet begrijpt welke criteria verweerder hanteert om iemand een machtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verlenen, kan hem bovendien niet worden verweten. Evenmin kan verwerende partij verzoeker niet verwijten dat hij diverse geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een verblijfsrecht te bekomen.

Verwerende partij houdt helemaal geen rekening met het feit dat verzoeker sinds 2003 in België verblijft en dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Als verwerende partij rekening zou hebben gehouden met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van ondertussen 19 jaar van verzoeker in het Rijk heeft verweerder haar beslissing niet afdoende gemotiveerd door de regularisatieaanvraag van verzoeker te weigeren op grond van de stelling dat er namens verzoeker geen buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Daarnaast houdt verwerende partij geen rekening met het feit dat verzoeker onmiddellijk aan de slag kan op de arbeidsmarkt bij [...], nooit ten laste zal vallen van het Belgisch sociale bijstand en een meerwaarde zal betekenen voor onze samenleving.

Door te stellen dat door de verzoeker aangehaalde elementen in de weigeringsbeslissing niet als een buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden, schendt verwerende partij haar motiveringsplicht.

In casu verwerpt de bestreden weigeringsbeslissing met de aangehaalde motieven van verzoeker en dat dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing nalaat om maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden

Nergens in de Vreemdelingenwet staat gedefinieerd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

In casu is verzoeker van oordeel dat verweerder niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom de aangehaalde elementen in zijn regularisatieverzoek niet als "buitengewone omstandigheden" mogen beschouwd worden.

Dat verwerende partij niet aannemelijk maakt waarom er met de door verzoeker voorgelegde elementen geen rekening kan mee worden gehouden.

Verwerende partij schendt het proportionaliteitsbeginsel omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met de andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Verwerende partij had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

De wet legt terzake de beoordeling van de buitengewone omstandigheden uitsluitingscriteria vast, maar deze zijn hier niet van toepassing.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goedgevoelen criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid consistent is en haar eigen beleidslijn aanhoudt en bijgevolg niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet had verzoeker in de aanvraag gewezen op ondermeer het lang verblijf, zijn vorige regularisatie, zijn privéleven etc..

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan, en nog steeds overgaat, tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als verzoeker zijn.

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Dat aan alle voorwaarden is voldaan zodat het onontvankelijk verklaren van het regularisatieverzoek omwille van dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat er in zijne hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn is niet proportioneel met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd. Dat dit middel derhalve gegrond is.

13. -

Daarnaast stelt verwerende partij onterecht het volgende:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat bij een te rug keer zijn leven dat hij in België heeft opgebouwd teniet gedaan zouden worden en dat al zijn inspanningen tot inburgering verloren zouden gaan. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt."

Verwerende partij is onterecht de mening toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied impliceert. Aldus zal de aanvraag volgens verwerende partij "een korte tijd" duren, doch is zij zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag kan nemen vooraleer verzoeker een antwoord zal ontvangen. Het is onmogelijk voor verzoeker om, gelet op zijn financiële situatie, gedurende die tijd in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zou hij beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)

Onterecht wordt gesteld dat verzoeker niet zou aantonen dat zijn inspanningen tot inburgering zullen teniet gedaan worden indien hij zou terugkeren naar het land van herkomst, quod non, aangezien het volgens verwerende partij om een tijdelijke verwijdering zou gaan indien verzoeker zijn aanvraag indient in het land van herkomst.

Echter vergeet verwerende partij erbij te vermelden dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst geenszins garantie biedt dat verzoeker gemachtigd zou worden en zou kunnen terugkeren naar België, waardoor de inspanningen tot inburgering zeer zeker teloor zullen gaan..!

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Kortom, de overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verweerder bij het onderzoek van verzoekers argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

2.1.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

14. -

Verzoeker roept eveneens de schending in van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de bestreden beslissing zomaar besluit tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoeker niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden op grond van duurzame verankering in België.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

15. -

Verwerende partij diende haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Dat verwerende partij onterecht het volgende stelt:

"Betrokkene beroept zich op artikel 6 en 7 van het ECOSOC verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Echter, we merken op dat huidige beslissing hem de mogelijkheid tot tewerkstelling in België niet ontzegt. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. "

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker een werkbefoete heeft bekomen, waaruit blijkt dat hij onmiddellijk in dienst kan gaan bij [...] van zodra zijn verblijfsstatus geregulariseerd is. Geen rekening houden met dit element en stellen dat hij terug naar zijn land van herkomst dient te gaan om de nodige vergunning aan te vragen, is kennelijk onredelijk.

Dat verwerende partij de werkbefoete die verzoeker heeft bekomen klaarblijkelijk niet zou aanvaarden als een buitengewone omstandigheid.

Wat er ook van zij, de voormelde motivering kan de bestreden beslissing niet dragen en is volgens verzoeker juridisch gezien niet mogelijk.

Dat de weigeringsbeslissing op een onredelijke manier is genomen en derhalve vernietigd dient te worden.

16.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de reisbeperkingen houdende de coronapandemie van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat verzoeker geen andere alternatieven heeft om zijn aanvraag tot verblijf vanuit het Belgisch grondgebied in te dienen, gezien hij op het moment van de aanvraag tot machtiging van verblijf niet in staat was om naar zijn land herkomst terug te keren.

Daar waar verwerende partij stelt dat de coronamaatregelen tijdelijk zouden zijn is zeer relatief, gezien de huidige coronapandemie al meer dan twee jaar duurt.

Daar waar verwerende partij stelt dat de coronapandemie van tijdelijke aard is en veronderstelt ooit voorbij te gaan, is wederom een hypothetische veronderstelling! Het is echter niet uitgesloten dat de coronapandemie steeds zal blijven bestaan en een onderdeel zal vormen van ons leven. Thans stellen dat de coronapandemie van tijdelijke aard zou zijn, is te voorbarig nu hierover nog steeds geen duidelijkheid bestaat. Meer nog, thans zijn de coronacijfers opnieuw gestegen.. De hypothetische veronderstelling van verwerende partij steunt dan ook geenszins de bestreden beslissing en louter en alleen op grond van dit aspect reeds dient vernietigd te worden..

Verwerende partij houdt geen enkele rekening met het feit dat verzoeker door de impulsieve beslissingen van de Marokkaanse autoriteiten op verschillende ogenblikken niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Ook al zou verzoeker terugkeren naar het land van herkomst, dan is er nog steeds geen zekerheid dat verzoeker kan terugkeren naar België. Dat het land van herkomst vanaf et begin van de coronapandemie steeds impulsieve en onvoorspelbare beslissingen heeft genomen om de grenzen te sluiten van de ene dag op de andere, waardoor verzoeker zich zeer zeker nog steeds in de onmogelijkheid bevindt om terug te keren naar haar land van herkomst, gelet op de coronamaatregelen die van kracht zijn in het land van herkomst.

Dat verwerende partij dan ook in gebreke is gebleven dit aspect concreet te onderzoeken, nu zeer zeker zou blijken dat een terugkeer, gelet op de coronapandemie, een ernstige hindernis vormt en het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Dat verwerende partij hierdoor het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel miskend.

Dat dit middel gegrond is.

2.1.3. Het derde middel luidt als volgt:

“- Schending van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

17. -

Verder stelt verwerende partij in de weigeringsbeslissing het volgende:

“Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RvV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Dat verzoeker hier inmiddels sedert 2003 verblijft, binnen welke periode hij verschillende sociale relaties met enorm veel personen heeft opgebouwd in België zoals in de artikel 8 EVRM bedoelde privéleven.

Als gevolg van de weigeringsbeslissing, alsook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zal het privéleven van verzoeker volledig worden afgenomen, nu hij verplicht wordt om terug naar het land van herkomst te gaan.

Verwerende partij motiveert dit niet afdoende in de weigeringsbeslissing.

Dat verzoeker sinds 2003 in België woont en alhier minstens 18 jaar verblijft, wordt door verzoekende partij niet betwist. Aldus aanvaard verwerende partij dat verzoeker de afgelopen 18 jaar het centrum van zijn belangen in het Rijk heeft gevestigd.

Verzoeker heeft zich op een uitstekende wijze geïntegreerd in de samenleving. Zo heeft hij stukken bijgebracht, waaruit blijkt dat hij op de openschool Antwerpen de Nederlandse taal op een uitstekende manier heeft aangeleerd.

Dat verzoekers opgebouwde contacten in het Rijk en integratie een zodanige intensiteit hebben dat de verbreking een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Verzoeker moet het recht hebben op de eerbiediging van zijn privéleven.

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 §2 E.V.R.M.

18. -

Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf, zoals in casu het geval is, dient er een grondig onderzoek geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitsersland).

Het privéleven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

Verzoeker toont aan dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft.

Verzoeker is geen crimineel, en hij vormt absoluut geen gevaar voor de maatschappij. Hij beheerst de Nederlandse taal op een uitstekende wijze. Hij wordt gewaardeerd en gesteund door iedereen.

Dat het vaststaat dat verzoeker nauwe banden heeft in het Rijk en zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Dat verwerende partij kort door de bocht gaat door te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten.

De tijdelijke terugkeer zal voor verzoeker enorm nadelige effecten met zich meebrengen voor zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker die op dit moment een privéleven heeft in het Rijk, moet bij een tijdelijke terugkeer al zijn belangen in België opzeggen. Vermits de tijdelijke terugkeer van onbepaalde duur kan zijn.

Dat verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van deze tijdelijkheid, waardoor de weigeringsbeslissing niet afdoende is gemotiveerd. Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft voor verzoeker en zijn naasten in het Rijk.

19. -

Verder heeft verzoeker geen banden met familie in het land van herkomst. Daarnaast heeft hij ook geen vrienden of kennissen in Marokko en heeft hij in het Rijk een bepaald sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

In België daarentegen heeft verzoeker een grote vriendenkring opgebouwd, hij helpt zijn vrienden en kennissen en is graag gezien door burens, etc.

Uit tal van voorliggende stukken blijkt dat verzoeker te nauw verbonden is met zijn gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op zijn privéleven. Hij is te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Hij deelt de Belgische normen en waarden.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing is inderdaad onmenselijk voor verzoeker en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Op geen enkel ogenblik is er door verwerende partij een fair-balance toets gebeurd. Verweerster toont niet aan dat hij de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de vaste rechtspraak blijkt immers het volgende:

“De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (RVV 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84)

In casu heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een afweging gemaakt tussen enerzijds zijn langdurig verblijf, de sociale en economische belangen in het Rijk en de door hem opgebouwde leven en anderzijds zijn 19 jaar aanwezigheid in het Rijk. M.a.w. bij een eventuele terugkeer (hoe tijdelijk dat ook moge zijn), dient verzoeker terug van nul te beginnen.

Verwerende partij diende bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar ook in rechte.

Het middel is gegrond.”

2.1.4. Gelet op hun verknochtheid en het feit dat ze allen zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing, worden de eerste drie middelen samen behandeld.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen

van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Waar verzoeker betoogt dat het de bedoeling is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om vreemdelingen die illegaal op het grondgebied verblijven, maar die hier wel reeds geruime tijd verblijven, te machtigen tot verblijf, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel oordeelt over de vraag of hij heeft aangetoond dat hem voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar, zoals de regel het voorschrijft, de aanvraag in te dienen. Er wordt thans dus niet geoordeeld over de vraag of er redenen zijn om verzoeker een verblijfsmachtiging te verlenen.

Waar verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, erop wijzende dat het gekend is dat de verwerende partij in het recente verleden is overgegaan, en nog steeds overgaat, tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan personen die zich in een gelijkaardige situatie als verzoeker bevinden, moet op het volgende worden gewezen: verzoeker stelt dat de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij niet inhoudt dat naar goedgevoelen criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aantoonde om welke dossiers dit dan wel zou gaan en in welk opzicht hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als de aanvragers in deze dossiers. Daarenboven, in de mate dat verzoeker daarmee alludeert dat moet worden voorbijgegaan aan de wettelijke voorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) zodat uit de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel geen rechtsmiddel kan geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Waar verzoeker betoogt dat de uitsluitingscriteria inzake de beoordeling van de buitengewone omstandigheden -hij doet op artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet- *in casu* niet van toepassing zijn, kan hij gevolgd worden. Hij kan echter niet gevolgd worden voor zover hij met zijn betoog alludeert op het feit dat dit zou impliceren dat hij *ipso facto* voldoet aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat enkel indien er buitengewone omstandigheden worden aangetoond, de aanvraag in België via de burgemeester kan worden ingediend. Het feit dat in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden – het gaat om elementen die reeds werden ingeroepen of hadden moeten worden ingeroepen in het kader van andere aanvragen- impliceert niet dat elke vreemdeling die zich in België bevindt en die geen elementen als bedoeld in de tweede paragraaf inroept, zijn aanvraag ontvankelijk bevonden ziet. Immers, hij moet alsnog aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, met name omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Verzoeker betoogt verder in essentie dat de verwerende partij onterecht heeft gesteld dat zijn lang ononderbroken verblijf van ondertussen 19 jaar, zijn integratie en lokale verankering in België geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Hij meent dat de verwerende partij hierover niet afdoende heeft gemotiveerd. Hij betoogt dat nergens in de Vreemdelingenwet gedefinieerd staat welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoekers aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt in dat verband vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwerende partij heeft het daar echter niet bij gehouden. Zo wordt nog uitvoerig gemotiveerd over het langdurig verblijf, de integratie en de banden met België om te komen dat deze elementen niet kunnen

worden beschouwd als buitengewone omstandigheden en geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht. Door de loutere herhaling van de elementen die hij in zijn aanvraag had aangevoerd toont hij niet aan dat de verwerende partij ze niet deugdelijk heeft beoordeeld. Door erop te wijzen dat hij verschillende pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren en hij geen gevolg kon geven aan de hem opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten toont hij evenmin aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is: immers werden verzoekers verblijfsaanvragen afgewezen en zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten nooit in rechte strijdig bevonden met verzoekers grondrechten.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad wijst erop dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Met betrekking tot het aangevoerde privéleven wordt in de bestreden beslissing gesteld

-dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is en dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, naast de gewone affectieve banden.

-dat verzoeker ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt.

-dat verzoeker dan ook niet aantoont dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken en dat hij evenmin aantoont dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen

- dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen.

- dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering en een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van betrokkene niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat niet afdoende is gemotiveerd over zijn privéleven en dat er geen belangenafweging is gebeurd.

Verzoeker stelt tegenover de motieven van de bestreden beslissing vooreerst dat de verwerende partij onterecht de mening is toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied impliceert. De verwerende partij is zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag kan nemen vooraleer verzoeker een antwoord zal ontvangen, zo stelt verzoeker. Hij wijst erop dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van de tijdelijkheid en dat de duur van de nodige afwezigheid uit België onzeker blijft voor verzoeker en zijn naasten in België. Bovendien biedt het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst geenszins garantie dat hij gemachtigd zou worden en zou kunnen terugkeren naar België, waardoor de inspanningen tot inburgering zeer zeker teloor zullen gaan, aldus verzoeker.

De Raad wijst erop dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Indien verzoeker een aanvraag indient in zijn land van herkomst, de verwerende partij deze aanvraag moet onderzoeken. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden –bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Verder kan, in het kader van het de huidige vordering, niet vooruit worden gelopen op eventuele toekomstige beslissingen over een verblijfsaanvraag. Indien de aanvraag zou resulteren in een negatieve beslissing, dan kan verzoeker desgewenst tegen deze beslissing in rechte optreden en daarbij een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM.

Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot de verwijzing naar het feit dat het slechts gaat om een tijdelijke verwijdering, doch ook verschillende andere argumenten heeft bijgebracht waaruit zij heeft afgeleid dat geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Verzoeker stelt tegenover deze argumenten dat hij hier sinds 2003 verblijft, verschillende nauwe sociale relaties met enorm veel personen heeft opgebouwd, dat hij hier het centrum van zijn sociale en economische belangen heeft, dat hij de Nederlandse taal beheerst en dat hij de Belgische normen en waarden deelt, maar hij gaat eraan voorbij dat reeds terecht werd gesteld dat de normale binding die ontstaat met België op zich niet voldoende is om een schending van zijn privéleven aan te nemen enerzijds, en dat verzoeker zelfs geen getuigenverklaringen heeft voorgelegd om zijn vermeende sociale banden te staven anderzijds. Verzoeker toont dus niet aan dat hij in België een privéleven heeft dat van een dermate intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM -en dus een positieve verplichting voor het bestuur- zou meebrengen. Dat niet is gemotiveerd over de duur van de tijdelijke scheiding en de duur van zijn afwezigheid zowel voor verzoeker zelf als voor zijn naasten onzeker blijft.

Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen en dat, zoals reeds gesteld, verzoeker, nadat hij is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zich in regel stelt en aanvraagt om gemachtigd te worden tot een verblijf in België, om hier te werken en in tussentijd contacten onderhoudt met de door hem in België opgebouwde sociale relaties via de hedendaagse communicatiemiddelen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen familie, vrienden of kennissen heeft in zijn land van herkomst, dat hij bij een terugkeer van nul moet beginnen en dat het onmogelijk is, gelet op zijn financiële situatie, om gedurende de tijd die een aanvraag in beslag neemt in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zou hij een beroep kunnen doen op IOM, stelt de Raad in eerste instantie vast dat verzoeker dit laatste argument niet heeft aangebracht in zijn aanvraag. De verwerende partij kon er dus ook niet over motiveren. Hoe dan ook, over het vermeende gebrek aan netwerk in het land van herkomst motiveert de verwerende partij als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat dat hij volledig vervreemd zou zijn van de samenleving in zijn land van herkomst zodat een terugkeer onmenselijk zou zijn. Hij wijst erop dat hij geen enkele binding meer

zou hebben met zijn geboorteland. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij dermate vervreemd is van het land waar hij geboren en getogen is dat een tijdelijke terugkeer een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoeker stelt dat de verwerende partij zich steunt op hypothesen en veronderstellingen. Hij stelt dat het *de facto* onmogelijk is om het verwachte negatief bewijs van dit gegeven te leveren. Hij meent dat de verwerende partij minstens aan hem had kunnen vragen of hij nog familie of vrienden in zijn land van herkomst had waar hij bij terecht kon.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag en in het thans voorliggende verzoekschrift, enkel beweert dat hij geen familie en vrienden meer heeft in Marokko, zonder meer. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt hem daarover niet te hebben bevraagd, valt niet in te zien welk belang hij daarbij heeft. Immers, bij gebrek aan bewijs dat daar anders over moet worden gedacht, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker, die geboren en getogen is in Marokko en er ruim 29 jaar heeft verbleven, er geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van zijn aanvraag. Ten opzichte van de stelling dat zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst, stelt verzoeker dat dit onjuist is omdat de banden opgebouwd tijdens de afgelopen 19 jaar in België zwaarder doorwegen. Waar verzoeker meent dat hij tot op vandaag zijn ganse volwassen leven in België heeft doorgebracht, kan de Raad niet volgen. Verzoeker kwam immers op de leeftijd van 29 jaar naar België. Bovendien, zoals de verwerende partij terecht stelt, impliceert het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan. Met zijn loutere bewering dat dit wel het geval is, toont verzoeker nog niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld. Daarenboven herhaalt de Raad dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat verzoeker ter staving van zijn sociale banden in België geen getuigenverklaringen heeft voorgelegd. Verzoeker kan aldus, gelet op al het voorgaande, niet dienstig voorhouden dat het kennelijk onredelijk is om de banden die hij gedurende 29 jaar in het land van herkomst heeft opgebouwd zwaarder te laten doorwegen dan de vermeende banden die hij heeft opgebouwd tijdens de 19 jaar in België, zeker nu het enkel gaat om een tijdelijke verwijdering naar het herkomstland. Met zijn betoog toont hij bijgevolg evenmin aan dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat een tijdelijke terugkeer niet kan zonder een schending van artikel 8 van het EVRM te veroorzaken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het feit dat verzoeker geen crimineel is en geen gevaar vormt voor de samenleving doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Vervolgens betoogt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij op het ogenblik van de aanvraag niet in staat was om naar zijn land van herkomst terug te keren omwille van de coronamaatregelen. Hij wijst er tevens op dat de stelling van de verwerende partij dat de coronapandemie een probleem is van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat, een hypothetische veronderstelling en te voorbarig is. Hij wijst erop dat de huidige pandemie al meer dan twee jaar duurt en dat de coronacijfers thans opnieuw zijn gestegen. Het is niet uitgesloten dat de coronapandemie steeds zal blijven bestaan en een onderdeel zal vormen van ons leven, aldus verzoeker. Daarnaast betoogt hij dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat hij zich nog steeds in de onmogelijkheid bevindt om terug te keren naar zijn land van herkomst, aangezien de Marokkaanse autoriteiten vanaf het begin van de coronapandemie steeds impulsieve en onvoorspelbare beslissingen hebben genomen om de grenzen te sluiten van de ene dag op de andere. Dit zou ook impliceren dat hij bij een eventuele terugkeer naar Marokko niet zeker is dat hij kan terugkeren naar België, zo stelt hij.

De door verzoeker geviseerde motivering inzake de Covid-19 pandemie wijst niet alleen op de tijdelijke aard van het probleem, maar stelt ook het volgende:

“Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat er dit moment gereisd kan worden van België naar Marokko, mits een negatieve PCR-test en een geldig vaccinatiepaspoort. We wijzen er verder op dat niet blijkt dat hij in Marokko een hoger risico lopen op besmetting dan in België. Bovendien, indien verzoekende partij in Marokko besmet zou geraken, dan nog blijkt niet dat hij tot een risicogroep behoort noch blijkt dat hij in Marokko verstoken zal blijven van de benodigde medische zorgen (RVV, arrest nr 245440 van 4 december 2020). Betrokkene toont niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. De verzoekende partij maakt niet met een begin van bewijs aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Marokko, concrete problemen zou ondervinden, noch dat dit een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).”

Met zijn niet door objectieve stukken onderbouwde stelling dat hij op het moment van de aanvraag niet in staat was om naar Marokko terug te keren, doet verzoeker geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet aantoonde dat er geen vluchten zouden zijn geweest en dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd. Hij weerlegt evenmin dat op het ogenblik van de bestreden beslissing *gereisd kan worden van België naar Marokko, mits een negatieve PCR-test en een geldig vaccinatiepaspoort*. In de mate dat verzoeker wijst op een hypothetische toekomstige situatie, met name dat Marokko de grenzen zou sluiten, toont hij niet aan dat de verwerende partij rekening moet houden met omstandigheden die zich niet voordoen op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verwerende partij, met name dat niet is aangetoond dat de coronacrisis een buitengewone omstandigheid uitmaakt, kennelijk onredelijk of onjuist is.

Verzoeker richt zich vervolgens tegen dit motief:

“Betrokkene beroept zich op artikel 6 en 7 van het ECOSOC verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Echter, we merken op dat huidige beslissing hem de mogelijkheid tot tewerkstelling in België niet ontzegt. Indien betrokkene hier tewerkgesteld wenst te worden, dient hij de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Huidige beslissing staat evenmin een tewerkstelling elders in de weg, betrokkene wordt aldus niet verhinderd elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Bovendien kan betrokkene een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis. IOM beschikt ook over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken en dat dit fonds ontworpen is om mensen bij te staan in het vinden van inkomen generende activiteiten. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich dienstig op de aangehaalde bepalingen kan beroepen (RVV, arrest nr 247998 van 22 januari 2021).”

Verzoeker geeft weliswaar aan het niet eens te zijn met het standpunt van de verwerende partij dat hij, als hij tewerkgesteld wil worden, hij daarvoor de nodige vergunningen moet aanvragen via de geijkte weg, maar hij toont niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk is.

Tot slot betoogt verzoeker dat de verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel schendt omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met alle aangehaalde elementen in deze zaak.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn besproken. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, disproportioneel, kennelijk onredelijk of in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.1.5. De eerste drie middelen zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker richt een vierde middel tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten:

- “- Schending van de motiveringsplicht, in combinatie met het redelijkheidsbeginsel;*
- Schending van het hoorrecht.*

20.-

Naast de weigeringsbeslissing, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op datum van 09.05.2022.

De reden waarom het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd, is omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw. Verder werd het bevel op geen enkele wijze gemotiveerd. Verwerende partij is manifest in gebreke gebleven om het bevel te motiveren.

Uit het bevel blijkt op geen enkele wijze wat de motieven zijn die aan de basis hiervan liggen. Noch blijkt dat verwerende partij een onderzoek heeft verricht voor het uitvaardigen van een bevel, noch blijkt uit het bevel dat zij enige afweging zou hebben gemaakt.

In de motieven van het bestreden bevel blijkt met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoeker van meer dan 18 jaar. Evenmin wordt er op in de bestreden beslissing rekening gehouden met het opgebouwd privéleven van verzoeker en zijn duurzame lokale verankering/banden/netwerk in het Rijk.

Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. Evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 EVRM niet schaadt.

21.-

Daarnaast werd verzoeker zelfs niet gehoord. Als verzoeker zou gehoord zijn, dan had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker zich de afgelopen jaren volledig toegewijd heeft aan onze maatschappij. Aldus beschouwt hij deze dan ook als zijn eigen samenleving, waarvoor hij regelmatig de handen uit de mouwen steekt.

De loutere verwijzing in het bevel om het grondgebied te verlaten naar het gegeven dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, draagt geenszins de beslissing om een bevel uit te vaardigen.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker. De motieven mogen niet kennelijk onredelijk zijn, mogen niet neerkomen op willekeur, en mogen ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is.

Dat verzoeker op geen enkel ogenblik werd uitgenodigd om documenten te verschaffen die zijn kansen op tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Door geen rekening te houden met deze feiten en de verzoekende partij niet te horen schendt verwerende partij de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2.2. In een eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat de verwerende partij manifest in gebreke is gebleven om het bestreden bevel te motiveren. De Raad stelt vast dat, zoals dat wordt voorgeschreven door artikel 8 van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de door verzoeker niet betwiste vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

In de mate dat verzoeker erop alludeert dat de motieven van de beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont hij zijn belang daarbij niet aan. Die beslissing werd immers aan verzoeker betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst zodat hij zich ertegen kan verdedigen, meer nog, hij heeft tegen beide beslissingen het onderhavige beroep ingediend.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en evenmin aantoonde dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 van het EVRM niet schaaft, kan de Raad volstaan door te verwijzen naar zijn beoordeling met betrekking tot artikel 8 van het EVRM in de vorige middelen en de vaststelling dat hij de schending van artikel 3 van het EVRM niet toelicht.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. Hij zou niet deugdelijk zijn gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen en mocht hij wel zijn gehoord zou dit tot een andere besluitvorming geleid kunnen hebben, zo stelt hij.

De Raad wijst erop dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel is genomen nadat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene toelaat om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker naar behoren zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken met betrekking tot elementen die een mogelijke terugkeer zouden kunnen verhinderen en dat hij zijn belangen nuttig heeft kunnen verdedigen middels het indienen van de voormelde aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. Daarmee is het doel van het recht om te worden gehoord bereikt. Het feit dat verzoeker niet werd uitgenodigd om documenten te verschaffen die zijn kansen op tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen doet daaraan geen afbreuk, nu verzoeker gebruik heeft gemaakt van de aanvraagprocedure en het hem toekwam om alle mogelijke elementen die zijn aanspraken zouden kunnen rechtvaardigen op dat moment voor te leggen aan het bestuur. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij andere documenten zou hebben kunnen voorleggen dan hij deed in het kader van zijn aanvraag, en zelfs indien dat het geval zou zijn geweest, waarom hij deze dan niet voorlegde aan het bestuur bij de aanvraag.

Een schending van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het hoorrecht is niet aangetoond.

2.2.3. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS